

AFTERglow

ProgLog

Wat een week ... CD

COPERNICUS - Nothing Exists (1984/2010)

Een tussenweg is er niet ...

... je vindt de muziek van **Copernicus** geweldig of je krijgt er uitslag van. Ik behoor tot de eerste categorie, zoals mijn lovende woorden over het vorig jaar verschenen 'Disappearance' aantoonde.

Copernicus is een typische 'performance poet', te vergelijken met de Nederlandse Johnny the Selfkicker en Simon Vinkenoog, beiden inmiddels overleden. Toen hij eind jaren '70 de muzikanten Pierce Turner en Larry Kirwan ontmoette, formeerden zij een band en werden zijn gedichten op zwaar psychedelische en aan de free-jazz verwante muziek gezet. 'Nothing Exists' is een mijlpaal op 's mans palmares en is nu terecht opnieuw en volledig remastered uitgegeven door Leonardo Pavkovic van Moonjune Records. Gehuld in een mooie en goed verzorgde digi-pack.

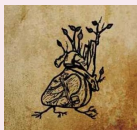
Copernicus schreeuwt het ook hier weer uit en laat niet na zijn filosofie dat "het leven helemaal niet bestaat" in iedere track uit te venten en dat kan best vermoeiend zijn voor de luisteraar. De muziek is complex, springerig, deels geïmproviseerd maar biedt een prima structuur aan de dichtelijke uitpattingen. Ik luister er niet vaak naar, een bijpassende stemming is gewenst, maar als het opstaat geniet ik er van en vooral van de elf minuten 'Let Me Rest' (...) en 'Atomic Nevermore'.

Goed dat Moonjune Records zich ontfert over de catalogus van de eigenzinnige Copernicus. Er zullen immers niet veel muzieklabels zijn die dit, gezien de ontoegankelijkheid van het gebodene, aandurven.

Harry 'JoJo' de Vries (wat een week 21)

Geplaatst door AFTERglow op [23.5.10](#)

Labels: [Week CD's 2010](#)

Wat een week ... CD

EPHEMERAL SUN - Harvest Aorta (2009)

Een ingrijpende 'switch' van doom metal ...

... naar prog- en jazzrock met een avant-gardistische saus, heeft de band **Ephemeral Sun** uit Virginia gemaakt met hun tweede album 'Harvest Aorta'. Ook de vocalen heeft men in het donkere gebied achtergelaten want er is sprake van een geheel instrumentaal album.

Het viertal heeft ook gekozen voor het zoveel mogelijk achterwege laten van produktionele foefjes en het album live op te nemen in de studio. En dat is te horen want het geheel heeft een fris karakter, is energiek zoals een live-optreden en heeft toch de geluidszuiverheid van de studio.

'**Harvest Aorta**' bestaat uit vier stukken, de eerste drie relatief kort, maar het titelnummer klokt maar liefst veertig minuten. 'Prism' is een zeer symfonisch stuk, terwijl in opener 'Springsong' de agressiviteit van de oorspronkelijke metalbron van de band af en toe doorklinkt. 'Memoirs' daarentegen beweegt zich meer in de relatieve ambientsferen.

Het titelnummer is een belevens van begin tot eind al lijkt het in aanvang wat fragmentarisch door de soms abrupte overgangen van symfo naar metal naar ambient naar jazz-rock en weer terug. Herhaalde beluistering ontvouwt echter een vernuftige structuur die de progrock zo eigen is. De prachtige toetspartijen doen de rest.

Ephemeral Sun is een 'nieuwe' loot aan de progboom. Alweer een nieuwe loot zou ik zeggen want dit muzieksegment kent het laatste decennium een opleving van jewelste en heeft zelfs weer de aandacht van de gerenom-

----- BEST OF 2009 -----
 --->>> NARCISSISM? EXHIBITIONISM? FUN!

Loading...

----- EDITOR YEARLISTS 2009 -----

--->>> FAIRLY SOON on AFTERglow

NEW ALBUM REVIEWS OF

BOSCH, STEFANO PANUNZI, BARRY CLEVELAND, GERT EMMENS, THE BRIAN JONESTOWN MASSACRE, weer SUFJAN STEVENS, CODA and ...

BREAKI

MONJUNE

Beyond
ROCK

GLASS ONYON PR

--->>> SEARCH ProgLog AFTERglow

Wordt geladen...

FAIRLY SO

Black Widow Records

--->>> PROGSOAP DISTRIBUTED BEING

meerde muziekbladen die deze muziek zo lang in de ban deden. Ierecht, want verbannen is een schoffering van de grote groep luisteraars. Ook terecht omdat anders deze interessante band te weinig aandacht zou krijgen. **Harry 'JoJo' de Vries (wat een week 20)**

Geplaatst door AFTERglow op [15.5.10](#)

Labels: [Week CD's 2010](#)

Beppe Crovella - What's Rattlin' on the Moon? (2010)

Label: [Moonjune Records](#)

Bandsite: www.beppecrovella.com

Duur: 77:21

Reviewer: Harry 'JoJo' de Vries

Waardering: (uit max. 5 JoJo's)

Beppe Crovella is toetsenist bij Arti e Mestieri, een Italiaanse band die dezelfde naam draagt als een modern meubeldesignmerk maar zeker geen vooruitstrevende muziek maakt. En dat geldt ook voor Beppe Crovella die op dit album composities die de onvolprezen Mike Ratledge in zijn Soft Machine periode maakte, vertaald heeft naar een zetting voor alleen toetsen. Crovella vulde dat aan met eigen composities die zeer zijn beïnvloed door Soft Machine.

De muziek op 'What's Rattlin' on the Moon?' zal slechts een klein publiek aanspreken, zoals vaker bij releases van Moonjune Records, en zelfs de echte Soft Machine adepten zullen moeten doorbijten. Je kunt je bovendien afvragen of er toegevoegde waarde zit in het op deze manier 'coveren'. Het origineel blijft immers ongeëvenaard - per definitie maar ik ben dan ook een coverhater - maar in dit geval zeker want er moet zelfs heel wat moeite worden gedaan om het origineel in Crovella's uitwerkingen te ontdekken. En kan dat nu de bedoeling zijn? Is er op deze manier zelfs geen sprake van aantasting van de artistieke autonomie van de oorspronkelijke componist? Als ik Ratledge was zou ik zo'n verbastering van mijn origineel verbieden, al zou hij natuurlijk ook trots kunnen zijn dat een hedendaagse muzikant de moeite neemt in die prachtige oude doos te duiken. Welnu, deze vragen stellen is ze beantwoorden: voor mij hoeft dit niet.

Heb ik mij dan volledig afgewend van deze release? Dat nou ook weer niet. Al is het alleen maar vanwege het toetsenarsenaal dat Crovella gebruikt en dat gelukkig grotendeels de analoge instrumenten bevat waar Ratledge ook op speelde. Daarnaast kan Crovella wel spelen, hij weet technisch waar hij mee bezig is. Maar mijn aandacht kan hij maar niet gevangen houden, hoeveel moeite ik er ook voor doe. Zijn eigen composities spreken mij nog het meest aan omdat ik daarbij niet steeds afgeleid wordt door de bijna retorische vraag "wanneer ga ik nu iets van Ratledge herkennen?" Zijn ode aan de helaas overleden Soft Machine-giganten Dean en Hopper 'Moon Geezer' raakt mij zelfs het meest, meer dan de Ratledge-vertalingen.

Het mooie van Moonjune Records is dat zij een podium biedt voor een afwijkend geluid. Alleen daarom verdient dit label een groot compliment. Maar dat wil niet zeggen dat ik bij iedere release sta te juichen. Deed ik dat nog wel bij 'Never Pet a Burning Dog' van dOUBT (ook al Moonjune), bij 'What's Rattlin' on the Moon' is dat nog steeds niet gebeurd.

Harry 'JoJo' de Vries (05-2010)

Bezetting:

Beppe Crovella - mellotron, Wurliizer E200 electric piano, Fender Rhodes Stage 73 electric piano; Hammond Organ M102, Hohner electric piano, Hohner Clavinet D6, Rösler Grand Piano, Farfisa Professional.

Discografie:

V.w.b. Vintage Keyboards:

Beppo Crovella (200?)

What's Rattlin' On The Moon? - A Personal Vision Of The Music Of Mike Ratledge (2010)

Geplaatst door AFTERglow op [10.5.10](#)

Labels: [Reviews C](#)

NEW completely NEW

Op de sidekickpage van AFTERglow vindt u berichten uit het privéleven van de redacteurs; berichten die altijd te maken hebben met progrock en muziek in het algemeen: ga naar [DISTRIBUTED BEING](#)

met gisteren:

[OVER THE EDGE OF PROGRESSIVE MUSIC](#)

en vandaag:

[PROGROCK IN HET VERPLEEGHUIS](#)

[NEW SYMPHONIC ALBUM BY PETER SWART ROFLORÉ](#)

[NEW REVIEWS LAST WEEKS](#)

[BEPPE CROVELLA - What's Rattling on the Moon? MGMT -](#)

[ALWAYS on AFTERglow](#)

[..... dBase ProgReviews AFTERglow](#)

[EARLIER on AFTERglow](#)

- [Beschouwende artikelen](#) (3)
- [Concert Review](#) (1)
- [Gastcolumn Symfonische Rock?](#) (1)
- [HoestoBlame](#) (11)
- [Mededelingen Redactie](#) (3)
- [No Notes No Number](#) (10)
- [ProgTop40 Ever](#) (1)
- [Reviews A](#) (11)
- [Reviews B](#) (10)
- [Reviews C](#) (5)
- [Reviews D](#) (8)
- [Reviews E](#) (3)
- [Reviews F](#) (6)
- [Reviews G](#) (8)
- [Reviews H](#) (5)
- [Reviews I](#) (2)
- [Reviews J](#) (1)
- [Reviews K](#) (3)
- [Reviews M](#) (12)
- [Reviews N](#) (2)
- [Reviews O](#) (5)
- [Reviews P](#) (7)
- [Reviews R](#) (2)
- [Reviews S](#) (7)
- [Reviews T](#) (1)
- [Reviews V](#) (1)
- [Reviews W](#) (5)
- [Reviews Y](#) (3)
- [Reviewscores uitgelegd](#) (1)
- [Specials](#) (1)
- [Wat er naoloeit 2006 Jaarlijsten](#) (1)

Wat een week ... CD

SUFJAN STEVENS - *The BQE* (2009)

Is het nu klassiek, symfo of 'minimal music' ...

... dat de Amerikaan **Sufjan Stevens** maakt? Een combinatie van de drie lijkt mij, zeker op 'The Brooklyn Queens Expressway', een ode of liever gezegd een klaagzang over deze foelieleijke, door viaducten en files gedomineerde weg die New York al sinds de jaren '30 doorkruist en de meeste inwoners van 'The Big Apple' een doorn in het oog is.

Multi-instrumentalist Sufjan Stevens maakt prachtige, in dit geval door orkest gespeelde, composities die de opbouw van een traditioneel klassiek stuk kennen, veel aan symfo refererende arrangementen bevatten en bovenal herhaling als kenmerk hebben en daarmee de 'minimal music' van Steve Reich, Terry Riley en vooral Philip Glass benaderen. 'The BQE' is dan ook een indrukwekkend album geworden dat mijn laser de laatste weken nauwelijks verlaat. Vooral 'Movement 3: Linear Tableau with Intersecting Surprise' en 'Movement 4: Traffic Shock' zijn mijn favorieten op een album dat geen zwakke plekken kent.

Schijf 2 bestaat uit een door Stevens gemaakte film over deze snelweg, waarvan het album de soundtrack vormt, en die net als de muziek bestaat uit herhaling en een beeld dat steeds is opgebouwd uit drie fragmenten. Een vervreemdend, surrealistisch geheel, zeker met de muziek als ondersteuning.

Ten slotte moeten de prachtige maar absurdistische hoezen van Stevens vermeld worden. Die zijn namelijk ook progressief. Mooi is ook het aparte toverlantaarnschijfje dat is bijgevoegd. Ik ga deze week op zoek naar zijn meesterwerk 'Illinois' want 'The BQE' smaakt naar veel meer. **Harry 'JoJo' de Vries (wat een week 20)**

Geplaatst door AFTERglow op [9.5.10](#)

Labels: [Week CD's 2010](#)

MGMT – Congratulations (2010)

Label: Columbia

Bandsite: www.whoismgmt.com

Duur: 43:43

Reviewer: Henk Vermeulen

Waardering: (max. score)

Na het geniale debuutalbum 'Oracular Spectacular' van het New Yorkse multi-instrumentalisten-duo Ben Goldwasser en Andrew VanWyngarden alias MGMT (voorheen The Management), keken de fans vol verwachting uit naar het doorgaans 'moeilijke' tweede album. Immers, bij een succesvol debuut moet je altijd maar afwachten of een band in staat is een kwalitatief passend vervolg te bieden. Hetzelfde gold voor generatie- en stadgenoot Yeasayer die onlangs het bewijs leverde hiertoe in staat te zijn en bovendien niet voor commerciële zekerheid koos maar een totaal andere muzikale richting insloeg.

'**Congratulations**' van MGMT is wederom van hoge, zo niet hogere kwaliteit. En net als Yeasayer grijpt ook MGMT terug op muzikale stromingen van decennia geleden. Yeasayers' Odd Blood is een sterk vernieuwende ode aan de 70-er jaren disco. MGMT grijpt terug op de muziek van een decennium eerder namelijk de experimentele, psychedelisch georiënteerde muziek van de jaren '60. Zo is het mij onmogelijk om niet terug te denken aan (het Britse) Kaleidoscope, The Pretty Things, Syd Barrett en de vroege Pink Floyd, de vroege Soft Machine, Roky Erickson & The 13th Floor Elevators, The Electric Prunes, The Doors, The Beach Boys, Tomorrow, the Collectors, Love etc.

Lagen de meeste nummers op 'Oracular Spectacular' nog gemakkelijk in het gehoor, enkele waren zelfs single-waardig ('Time to Pretend'), 'Congratulations' is een album dat ik vooral waardeer om de tweede laag van de songs. Hier is geen sprake van melodieuze die meteen pakken, maar van songs die hun kracht vooral ontleen aan drie kenmerken van de psychedelische 60-er jaren muziek: de prachtige vocalen en de onheilspellende en tegelijkertijd sprookjesachtige geluidseffecten, waarbij voortdurend het Hammondorgel à la Ray Manzarek (The Doors) of Howard Reitzes (Iron Butterfly) zich op de achtergrond roert.

Toch is 'Congratulations' geen retro-album. Daarvoor klinken de geproduceerde samples te geavanceerd. Voorheen was de technologie er ge-

- ☐ [Wat er nagloeit 2007 Jaarlijsten](#) (1)
- ☐ [Wat er nagloeit 2008 Jaarlijsten](#) (1)
- ☐ [Wat er nagloeit 2009 Jaarlijsten](#) (1)
- ☐ [Week CD's 2007](#) (96)
- ☐ [Week CD's 2008](#) (96)
- ☐ [Week CD's 2009](#) (85)
- ☐ [Week CD's 2010](#) (25)
- ☐ [WeekCD's 2006](#) (20)

→→→ AFTERglow & FRIENDS

- ☐ [beyondrock](#)
- ☐ [iopages](#)
- ☐ [brain damage](#)
- ☐ [syd barrett](#)
- ☐ [mostly pink](#)
- ☐ [morow the prog radio](#)
- ☐ [dprp](#)
- ☐ [progresiste](#)
- ☐ [progvisions](#)
- ☐ [gnosis2000](#)
- ☐ [progarchives](#)
- ☐ [gibraltarprogrockencycloop](#)
- ☐ [progrock begint hier](#)
- ☐ [progrocks](#)

→→→ PECULIAR STATEMENT (29)

JOHNNY LYDON (THE SEX PISTOLS, PIL) WIL GRAAG FLOYD'S DARKSIDE OF THE MOON SPELEN (je verwacht het niet ...):

"A couple of years ago when they came to Los Angeles, they asked me would I come on and do a bit of 'Dark Side Of The Moon' with them and the idea thrilled me no end. I wanted to do it. But just not when 20.000 people were there. I'd have gone to a studio and played around with it there. But not for the bigger picture. Privately. I'd love to go into the studio and do something with the album with them".

Johnny Lydon, een belangrijke vertegenwoordiger van de punk. De stroming die opkwam o.a. als muzikaal protest tegen symfodino's als Pink Floyd. Die op het toneel stond met een T-shirt met de tekst "I HATE PINK FLOYD". Die persoon

gevoerde samples te gevarieerder. Voornamelijk was de technologie en ge-
 woonweg niet om dit soort geluiden te produceren. En daar ligt de kracht
 van MGMT: met behulp van moderne technologie en instrumenten een
 sfeer creëren die te beschouwen is als een reïncarnatie van het geluid van
 hun inspiratoren.

Dit album bestaat uit negen songs die gemiddeld zo'n vier minuten in
 beslag nemen met een uitzondering voor 'Siberian Breaks', dat een dikke
 12 minuten duurt, waar vooral het predikaat 'Progressive Rock' op van
 toepassing is en door de band 'A Pop Surf Opera' wordt genoemd. Een
 prachtige gevarieerde compositie met een ingetogen intro en verschillende
 delen die zeer van elkaar verschillen. De outro doet sterk denken aan 'Out-
 Bloody-Rageous' van Soft Machine.

Verder valt op dat drie titels verwijzen naar bekende muzikale persoonlijk-
 heden: 'Song for Dan Treacy', 'Brian Eno' en 'Lady Dada's Nightmare'.
 Overigens wordt niet altijd duidelijk wat de titels met de inhoud van de
 teksten te maken hebben. De zangkwaliteiten van met name Goldwasser
 compenseren de inhoudsvreemde teksten echter volledig. Al zou hij in het
 Opperlands zingen dan nog zou ik kippenvol krijgen bij zijn door achter-
 grondvocalen begeleide stem. Bovendien zorgen de zeer originele geluids-
 samples en - effecten ervoor dat elke melodie een sfeer creëert die benoemd
 kan worden als geheimzinnig, onheilspellend, sprookjesachtig en bovenal
 spannend.

De teksten zijn dit keer in een overigens prachtige mini LP-sleeve uitvoe-
 ring op een apart vel bijgevoegd. Het lezen ervan helpt overigens niet om vat
 te krijgen op de diepere betekenis van de meeste teksten. Daarvoor lijken
 de zieleroezers van Goldwasser en VanWynGarden te bizar. Ook dat is
 een kenmerk van 60-er jaren psychedelica.

Hoewel de enige instrumentaal van dit album, 'Lady Dada's Nightmare',
 enigszins als dissonant fungeert valt 'Congratulations' voor een die hard
 psychedelica liefhebber binnen de categorie 'meesterwerken'. **Henk
 Vermeulen (05-2010)**

Bezetting:

Andrew VanWyngarden - vocals, guitar, synthesizers, bass, piano, drums, harmonica,
 electric sitar, percussion

Ben Goldwasser - synthesizers and samples, organ, piano, additional vocals, percussion
met:

James Richardson - guitar, synthesizers, casio guitar, synthesiser drums, glockenspiel,
 sax, pan pipes, additional vocals, percussion

Matt Asti - guitars, bass, piano, additional vocals, field recordings, treatments, percussion
 Wil Berman - drums, guitars, bass, additional vocals, percussions, synthesizers

Sonic Boom - master of ceremonies, modular synthesizers, harmonica and percussion,
 treatments, first documented use of the EMT 250 reverb 'glitch', gakken-sx 150

Britta Philips - additional vocals

Jennifer Herrema - additional vocals

Gillian Rivers - strings

Dave Kadden - oboe and sundries

Discografie:

Climbing to New Lows (2005, als The Management)

We (don't) Care (2005, EP als The Management)

Oracular Spectacular (2008)

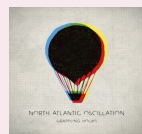
Time to Pretend (2008, EP)

Metanoia (2008, EP)

Congratulations (2010)

Geplaatst door AFTERglow op [5.5.10](#)

Labels: [Reviews M](#)

Wat een week ... CD

NAO - Grappling Hooks (2009)

Een revelatie ...

... deze tweemansband uit Schotland met de opvallende naam [North
 Atlantic Oscillation](#) (NAO) en hun debuutalbum 'Grappling Hooks'. Zo
 maar uit het niets verschenen en hier op '1' binnengekomen.

NAO vernemgt zowel progrock als symfo in hun geluid en ik heb al luiste-
 rend associaties met de eerste albums van Parallel Or 90 Degrees, World
 Party, in de hardere stukken wat snufjes OSI en de meerstemmige zang
 verwijst onvermijdelijk naar The Beach Boys maar daar bovenop toch voor-
 tals zijn er nog meer associaties. Dit soundt niet anders uit

**wil nu DOTM gaan spelen. Hypocriet?
 Voortschrijdend inzicht? De mildheid van
 een oude man? Oordeel zelf. JoJo weet
 het antwoord al ...**

NO NOTES, NO NUMBER:
 PROGMELODIES IN STAFF-
 NOTATION To Play at Home

NEW EDITOR BUYINGS AFTERglow:

SUFJAN STEVENS - Illinois CODA - What a
 Symphony EPHEMERAL SUN - Harvest
 Aorta SUFJAN STEVENS - The BQE MGMT -
 Congratulations THE BRIAN JONESTOWN
 MASSACRE - Give It Back! THE NORTH
 ATLANTIC OSCILLATION - Grappling Hooks
 STEFANO PANUNZI - A Rose NUCLEUS -
 Various albums WOLFMOTHER - Wolf-
 mother MIDLAKE - The Trial of Van
 Occupanther OZARK HENRY - Grace
 RITUAL - Ritual FRANK ZAPPA - The Grand
 Wazoo (remaster) TD - Phaedra FUJERI -
 Endless PAT METHENY - Orchestron
 NATIONAL HEAD BAND - Albert 1 KING
 CRIMSON - Sweet Deceiver 2 MARILLION -
 Less is More THE FLAMING LIPS - The Soft
 Bulletin BOSCH - Bosch RANDOM TOUCH -
 A Way from the Heard GREG ROLIE BAND -
 Rain Dance (Live) MASK - Technopia THE
 FLAMING LIPS - Embryonic STEVE
 HACKETT - Out of the Tunnel's Mouth

AFTERglow: ARCHIVE

2010 (35)

mei 2010 (6)

**Wat een week ... CD COPERNICUS -
 Nothing Exists (...)**

**Wat een week ... CD EPHEMERAL
 SUN - Harvest Aorta...**

**Beppe Crovella - What's Rattlin' on
 the Moon? (201...**

**Wat een week ... CD SUFJAN
 STEVENS - The BQE (200...**

**MGMT - Congratulations (2010)
 Label: Columbia Ban...**

**Wat een week ... CD NAO - Grappling
 Hooks (2009) ...**

- ▶ april 2010 (6)
- ▶ maart 2010 (9)
- ▶ februari 2010 (6)
- ▶ januari 2010 (8)

▶ 2009 (110)

▶ 2008 (136)

▶ 2007 (151)

▶ 2006 (37)

ai een eigen sound en unieke composities. Die sound wordt geoormineerd door een rijk en vol geluidsspectrum - bombast zoals u wilt - de overal aanwezige toetsen van Sam Healy en de als een gek drummende Ben Martin die zijn drums niet alleen als bindmiddel inzet maar speelt alsof hij permanent soleert en de politie hem al een tijdje op de hielen zit.

Iedere track is een belevenisparkhuis want er gebeurt zo ontzettend veel. Wendingen, breaks, rare geluiden, melodielijnen die elkaar kruisen, noem maar op. Zoals in 'Hollywood Has Ended' waarna je even bij moet komen. Mijn reactie na eerste beluistering was "wat gebeurt hier allemaal?". En dat gevoel verdwijnt niet, de verrassing en de verwondering blijven zich tot aan het eind van het werkstuk voordoen.

NAO heeft een indrukwekkend debuut afgeleverd dat ontegenzeggelijk anders dan anders is terwijl het zich toch binnen het prog- en symfgebied afspeelt. Ook de complimenten voor de optisch 'vieze' en 'vuile' hoes met prachtig art-work. Het jaar is nog jong maar 'Grappling Hooks' is nu al een dikke kanshebber voor de eindlijst. **Harry 'JoJo' de Vries (wat een week 19)**

Geplaatst door AFTERglow op [1.5.10](#)

Labels: [Week CD's 2010](#)

Wat een week ... DVD

GENESIS - When in Rome 2007 (2008)

Een gratis openluchtconcert voor 500.000 toeschouwers ...

... vormde de afsluiting van de comeback-tour van **Genesis**. Voor het eerst in vijftien jaar had het trio Banks/Rutherford/Collins de podia weer beklommen, aangevuld met vaste 'reserves' Chester Thompson op drums en gitarist Daryl Stuermer.

Het concert is prachtig weergegeven, fantastisch beeld en geluid, maar nog veel mooier vind ik de bijgevoegde documentaire 'Come Rain Or Shine'. De bijna twee uur durende film biedt een intrigerend kijkje achter de schermen, vanaf de eerste plannen voor de tour tot aan het slotconcert. We zien Phil Collins worstelen met het in de lucht houden van zowel band als privéleven en gefrustreerd raken tijdens een niet vlottende repetitie. We zien zijn antipathie jegens het mooie 'Ripples', dat in een hotelkamer ingestudeerd wordt, maar ook zijn gedrevenheid bij de voorbereiding op zijn traditionele drumduet met Thompson. De kruk uit de hotelkamer, waarop de heren hun stokken net niet kapot slaan, bevat zo goed dat de drumrudies bij de lokale Makro twee krukken moeten aanschaffen en dat verloopt, zoals in de doorsnee soapserie, niet geheel vlekkeloos.

De megalomane podiumvormgeving is dermate geavanceerd dat technische moeilijkheden tot op de laatste dagen voor de première opgelost dienen te worden. Je voelt de ongerustheid en ergernis bij Tony Banks groeien en de twijfel of zo'n spektakel wel bij Genesis past. In Duitsland barst vlak voor het concert het onweer los en als kijker voel je de spanning mee die backstage hoog oploopt. Een Pools jochie zingt moeiteloos 'Carpet Crawlers' mee, waar oude rockers wat onzeker de juiste woorden uit hun geheugen trachten op te diepen.

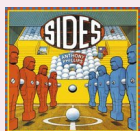
Ach, het is allemaal even fascinerend en het maakt het bekijken van het slotoptreden in Rome nóg interessanter. Even doorbijten natuurlijk als Daryl Stuermer het weer niet kan laten om van Steve Hackett's melodielijin in 'Firth of Fifth' af te wijken (zie rubriek 'No Notes No Number' [Volume 3](#)), maar hij revancheert zich met prachtig spel in het instrumentale deel van 'Ripples'.

Genesis zal wellicht nooit meer op een podium te zien zijn. Mocht dit inderdaad het geval blijken, dan is 'When in Rome' een waardig slotdocument.

Peter Swart (wat een week 18)

Geplaatst door AFTERglow op [25.4.10](#)

Labels: [Week CD's 2010](#)

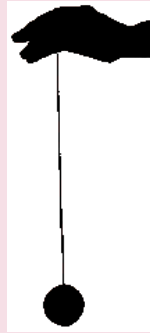

Wat een week ... CD

ANTHONY PHILLIPS - Sides (1979/2010)

Een mooie re-issue ...

→→→→ **THINK and LISTEN in JOJO'S**

Review ratings on AFTERglow expressed in JoJo's:

- 5 JoJo's = masterpiece
- 4 JoJo's = excellent
- 3 JoJo's = good
- 2 JoJo's = moderate
- 1 JoJo's = use as frisbee

→→→→ **AFTERglow: HERE and NOW**

Wilt u op de hoogte blijven van belangrijke updates van ProgLog AFTERglow? Of heeft u andere vragen, twijfels, angsten en opmerkingen? Stuur een e-mail naar: proglogafterglow@kpnmail.nl

→→→→ **AFTERglow: HIT and RUN**

Visitors from 2006 till the end of April 2010: 270028 Measured by StatCounter

Alle teksten gepubliceerd op [ProgLog AFTERglow](#) zijn door vermelding van de auteursnaam van de maker auteursrechtelijk beschermd volgens het Intellectueel Eigendomsrecht en de daaronder vallende Auteurswet.

→→→→ **EDITORS ProgLog AFTERglow**

Harry 'JoJo' de Vries:
Editing, WeekCD's, Opinions, Treasuring

Peter Swart:
Reviews, WeekCD's, Musicians' Touch

Henk Vermeulen:
Reviews from a Different Point of View

Arjan Bom:
Now 'Emeritus Resting' but in the Future ...

Professional Memberships:

The Happy Convention of Not Quite

... van dit soloalbum (plus bonusschijf) van **Anthony Phillips** dat verscheen in een tijd dat hij, kijkend naar de opkomende punk en new wave, niet zo'n zin in de muzieksceen meer had. Iedereen die dit soort muziek maakte werd min of meer neergezet als een paria, zoals hij zelf ook beschrijft in 'Um and Aargh'. Gelukkig heeft hij zich niet uit het veld laten slaan want daarna verscheen er nog veel werk van hem.

Na de remasters van 'Wise After the Event', 'The Geese and the Ghost' en '1984' nu dan een re-issue van 'Sides', één van de meest toegankelijke albums die Phillips ooit maakte. Genoemde track, 'Holy Deadlock' en 'Side-door' klinken zelfs wat commercieel. Het geluid is subliem te noemen. Dat was al in orde maar Simon Heyworth heeft de remastering uitstekend ter hand genomen. En wat een prachtige nummers staan erop zoals 'Lucy Will', 'Bleak House' en 'Magdalen' waar Phillips zich van zijn beste kant laat zien, zowel compositorisch als qua uitwerking. En het blijft natuurlijk een romanticus pur sang.

Opvallend is wel dat de track 'Souvenir' die niet op het originele vinyl stond, gelijk de master, ook hier weer in het midden van de tracklist is toegevoegd. En op de tweede schijf vinden we naast instrumentale en alternatieve mixen ook het romantische pianostuk 'Before the Night', een nog nooit uitgebrachte demo.

Anthony Phillips blijft een man die altijd in de schaduw zal blijven staan van zijn vroegere kompanen van Genesis - volgens mij zou hij niet anders willen - maar heeft in al die jaren toch vele memorabele albums gemaakt waarvan 'Sides' zeker niet de minste is. **Harry 'JoJo' de Vries (wat een week 18)**

Geplaatst door AFTERglow op [24.4.10](#)

Labels: [Week CD's 2010](#)

Wat een week ... CD

IRON KIM STYLE - Iron Kim Style (2009)

Improviseren is een vak apart ...

... begrijp ik altijd van mijn vrouw die in een orkest dwarsfluit speelt. Zij beheerst het improviseren minder goed en houdt zich stevig en succesvol vast aan de uitgeschreven partijen. Moonjune Records heeft nogal wat bands in de stal die 'freely improvised music' spelen. Zo ook **Iron Kim Style**, de band van de licht bekende gitarist Dennis Rea. Beheerst deze band dit vak wel?

Dit album kan gezien worden als een protest, gezien bandnaam en hoes met een knipoog, naar de met ijzeren hand regerende Noord-Koreaanse president Kim. Hoewel, kun je protesteren met instrumentale muziek, dus zonder teksten? Hoe dan ook, Kim zal er niet wakker van liggen. En ik lig ook niet wakker van deze 'free jazz', al blijft het aan de goede kant van de streep.

Wat wij horen zijn tien tracks, geïmproviseerd tot stand gekomen dus, die technisch redelijk tot goed worden gespeeld maar die lijken op een voetballer die een rush over het veld begint zonder duidelijk spelidee c.q. doel en zijn medespelers niet meer ziet staan. Ik zou toch liever hebben dat Iron Kim Style met, al is het dan maar een raamwerk voor een compositie zou beginnen te spelen. Er zou dan zeker wat meer structuur ontstaan. En ik heb de stellige indruk dat de bandleden elkaar, onderwijl muziek bedenkend, af en toe moeilijk kunnen vinden waardoor het wat rommelig aandoet.

Kortom, Iron Kim Style levert een acceptabel album af met als uitschieters de 'laid back' en bijna ambient tracks 'Don Quixotic' en 'Adrift'. Voor het vervolg: mannen spreek in ieder geval iets af voordat in de toekomst de studio wordt ingedoken. Misschien dat zelfs President Kim dan geïnteresseerd raakt! **Harry 'JoJo' de Vries (wat een week 17)**

Geplaatst door AFTERglow op [18.4.10](#)

Labels: [Week CD's 2010](#)

[Startpagina](#)

[Oudere berichten](#)

The Happy Convention of Not Quite Objective, Pink Spectacled Reviewers